
SEPP DIETRICH

GENERALUL DE FIER AL LUI HITLER

ADRIAN SCRIECIU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SCRIECIU, ADRIAN

Stepp Dietrich : generalul de fier al lui Hitler / Adrian Scrieciu. -

București : Evenimentul și Capital, 2024

ISBN 978-630-6572-24-3

355

929

CUPRINS

Capitolul 1 - Începuturile	7
Capitolul 2 - Sepp Dietrich în Primul Război Mondial	11
Capitolul 3 - În rândurile Partidului Nazist	17
Capitolul 4 - Apariția Leibstandarte	27
Capitolul 5 - Noaptea cuțitelor lungi	33
Capitolul 6 - Anschlussul și ocuparea Sudeților	39
Capitolul 7 - Polonia	43
Capitolul 8 - Franța	49
Capitolul 9 - Iugoslavia și Grecia	57
Capitolul 10 - Barbarossa	65
Capitolul 11 - Bătălia Harkovului	73
Capitolul 12 - Comandantul Corpului 1 SS Panzer	79
Capitolul 13 - Italia. Vara anului 1943	83
Capitolul 14 - Debarcarea. 6 iunie 1944	87
Capitolul 15 - Armata 6 SS Panzer în bătălia din Ardeni	97
Capitolul 16 - Operațiunea Deșteptarea Primăverii.	
Ultima ofensivă germană pe Frontul de Est	103
Capitolul 17 - Sfârșitul Războiului	111
Capitolul 18 - Procesul și închisoarea	115
Bibliografie	119

CAPITOLUL 1**ÎNCEPUTURILE**

Dietrich s-a născut la 28 mai 1892 în satul Havangen, lângă Memmingen, în Suabia – Allgäu, Bavaria. La nașterea, băiatului i s-a dat numele de Josef, dar mai târziu toată lumea i-a spus Sepp. Nu era nimic special, deoarece Sepp este forma prescurtată, în limba germană folosită în sud, a numelui Josef.

Familia lui Sepp era formată din șase copii: trei băieți și trei fete. Sepp era cel mai mare dintre frați și, până în anul 1918, a rămas singurul băiat al familiei – ceilalți doi frați au murit în timpul Primului Război Mondial.

În anul 1900, familia Dietrich s-a mutat în orașul Kempten, unde tatăl său și-a găsit un loc de muncă destul de bine plătit. Aici, Sepp a fost admis la o școală publică, la care a renunțat în anul 1907. Dietrich, în vârstă de 15 ani, și-a dorit foarte mult să călătorească și, timp de aproape patru ani, a călătorit prin Austria și Italia de Nord, care la începutul secolului XX făcea parte din Imperiul Austro-Ungar. Aici, apropo, a învățat bine limba italiană. Până la urmă, Dietrich s-a stabilit o perioadă la Zurich (Elveția), unde a început să se specializeze în studiul afacerilor hoteliere. Legenda apărută mai târziu – după Al Doilea Război Mondial – că

Dietrich a fost fiul unui măcelar, iar apoi el însuși a devenit măcelar, este, desigur, pur și simplu o fantezie.

În 1911, Sepp Dietrich s-a întors în Germania, unde trebuia să-și îndeplinească stagiul militar, iar pe data de 18 octombrie 1911 s-a înrolat într-un regiment bavarez de artilerie.

Lucrurile nu aveau să se desfășoare așa cum și-ar fi închipuit el. Pe 17 noiembrie 1911, la mai puțin de-o lună de când intrase în armată, în urma unui nefericit accident în timpul unui antrenament, a căzut de pe cal și este declarat inapt pentru serviciul militar. Se părea că toate ușile spre o mare și glorioasă carieră militară se închiseseră.

Dezamăgit, Sepp s-a angajat la o brutărie, unde s-a dovedit un angajat bun la toate.

CAPITOLUL 2**SEPP DIETRICH, ÎN PRIMUL
RĂZBOI MONDIAL**

Evenimentele se precipită în Europa, unde Franz Ferdinand, moștenitorul tronului Austro-Ungariei, este asasinat la Sarajevo în vara anului 1914, iar Germania intră în Primul Război Mondial.

Atunci, sute de mii de tineri s-au înrolat pentru a pleca pe front. Printre ei a fost și Sepp Dietrich, dar și frații săi. Dietrich a nimerit la artilerie. Mai târziu, el a povestit că nu i-a plăcut niciodată la artilerie și că era atras mai mult de cavalerie. Dar, la 6 august 1914, Sepp făcea parte din Regimentul 7 Artilerie bavarez, iar după ce a finalizat un scurt stagiul de pregătire a fost transferat la Regimentul 6 bavarez, cu care a plecat în Flandra. Odată cu izbucnirea războiului, toate trupele bavareze au fost incluse în Armata a 6-a, condusă de moștenitorul tronului regal bavarez, prințul Ruprecht Wittelsbach. Regimentul în care a luptat Dietrich a făcut parte din Divizia 6 Rezervă bavareză, iar cel mai cunoscut comandant a fost – în decembrie 1914 – contele Felix von Botmer, care a încheiat războiul cu gradul de general-colonel și comandantul armatei de sud pe frontul

În octombrie 1914, bavarezii au fost nevoiți să ia parte la prima bătălie de la Iprom. Aceasta a fost ultima bătălie când armata germană a încercat să treacă printre pozițiile inamicului și să-l învingă într-o luptă decisivă. Bătălii sângeroase s-au dus de la sfârșitul lunii octombrie până la sfârșitul lunii noiembrie, ulterior fiind ceea ce s-a numit războiul de tranșee pe Frontul de Vest. Pierderile părților implicate au fost mari – atât morți, cât și răniți. Printre aceștia din urmă s-a numărat și Sepp Dietrich: în luptele din apropierea de Iprom a fost rănit în picior, dar a primit și o lovitură de baionetă chiar deasupra ochiului stâng. După o perioadă petrecută în spital, Dietrich a fost repartizat în Regimentul 7 Artilerie bavarez și trimis la școala de artilerie bavareză din Sonthofen, de unde s-a întors pe front în vara anului 1915, având gradul de subofițer. În luptele de pe Somme, el a fost rănit grav pentru a doua oară – un proiectil a explodat lângă el, iar Dietrich a fost acoperit cu pământ. În plus, o schijă l-a lovit în partea dreaptă a capului.

În 1916, Dietrich a fost transferat la Divizia 11 bavareză, cu care a luat parte la luptele de pe frontul italian – Germania fiind forțată să transfere acolo o parte din trupele sale pentru a preveni prăbușirea frontului aliatului austro-ungar. Pentru acest fapt, conducerea austro-ungară a distribuit cu generozitate decorații aliaților, astfel Dietrich a primit *Franz-Josef Tapferkeitsmedaille*.

În noiembrie 1916, Sepp Dietrich a reușit în cele din urmă să ajungă într-un batalion de asalt. Cu toate acestea, foarte curând – înainte de sfârșitul anului 1916 – batalionul a fost repartizat Armatei 5 Infanterie. Astfel de batalioane au rezultat ca urmare a războiului în tranșee și a apariției erei tunurilor de calibru mare, când a existat o nevoie stringentă de muniții capabile să distrugă pozițiile inamice bine fortificate. Prin urmare, nivelul profesional al soldatului de

rând a scăzut dramatic, iar armata germană, în 1915–1916, s-a văzut nevoită să formeze unități de asalt, care includeau soldați puternici din punct de vedere fizic și care se dovediseră eficienți în timpul operațiunilor militare.

Serviciul din unitățile de asalt era diferit de serviciul din armata regulată: în primul rând, se acorda mai multă atenție disciplinei și antrenamentelor de luptă; în al doilea rând, soldații aveau mai multe oportunități de recreere; în al treilea rând, ei primeau o nutriție mai bună. În plus, în unitățile de asalt, chiar mai mult decât în armata germană, „frăția” era apreciată – deoarece în luptă viața depindea deseori de acțiunile unui camarad.

Dietrich a petrecut anul 1917 în lupte continue făcând parte din Armata a 3-a a generalului Karl von Einem. Germanii au rezistat foarte bine în timpul ofensivei din aprilie a Aliaților. Până în iunie 1917, în ciuda superiorității semnificative a inamicului, armata s-a retras doar pe o mică secțiune a frontului de la Moroviller. Campania din 1917 i-a adus lui Sepp Dietrich, la 14 noiembrie 1917, Crucea de Fier, Clasa a II-a.

O nouă etapă în cariera militară a lui Sepp Dietrich a început în ultimul an al războiului, mai exact pe data de 19 februarie 1918. În aceea zi a fost detașat la Batalionul 13 Tancuri (*Sturmpanzerkampfwagen Abteilung 13*), staționat în Berlin-Schönberg. Acest batalion avea un nou tip de forțe terestre, apărute atunci, în timpul Primului Război Mondial. Acum Dietrich putea fi în mod justificat mândru că aparține unităților de elită ale armatei Kaiserului. În aprilie 1918, Batalionul 13 a fost trimis pe front – în Beauville, în Flandra. Sepp Dietrich a făcut parte din echipajul tancului A7V (a purtat propriul nume „Moritz”), comandat de locotenentul Heinz Kuberschi (și din 27 mai, de locotenentul Fuchsbauer). În mai 1918, tancurile Batalionului 13 au luat parte la ultima ofensivă mare a armatei germane din Occi-

dent – aceasta a fost o încercare disperată a comandamentului german de a câștiga războiul. (Un miracol, așa cum era de așteptat, nu s-a întâmplat). Dietrich a luat parte la luptele din zona Chemi des Dames.

După ce trupele germane au ajuns la Marne, la 1 iunie, Batalionul 13 a atacat la nord de Reims. Atacul în ansamblu nu a avut mare succes – majoritatea tancurilor, cu probleme din punct de vedere tehnic, au părăsit bătălia și nu din „motive militare”. Când s-au apropiat de pozițiile inamice din Batalionul 13, mai rămăseseră trei tancuri apte de luptă, inclusiv cel al lui Dietrich. Fortul a fost totuși luat. În timpul atacului, Sepp a sprijinit cu succes infanteria și a ajuns în prima linie a tranșeelor franceze. Aici a căzut în craterul făcut de un obuz, nu a mai putut ieși și, după ce infanteria s-a retras, a rămas pe teritoriu neutru. Comandantul tancului, locotenentul Fuchsbauer, a decis, de asemenea, să se retragă și să distrugă tancul. El a inclus trei persoane în echipa subversivă – sergentul major Leinauer, subofițerul Dietrich și șoferul Mayer. Grupul și-a dus la bun sfârșit misiunea, iar inamicul nu a pus mâna pe tanc. Ofensiva germană din Champagne i-a adus lui Sapp Dietrich, în iunie 1918, Crucea de Fier, Clasa I. Pe de altă parte, la 5 iulie 1918, el a primit Crucea Bavariei pentru serviciul militar, Clasa a II-a, cu coroană și săbii.

La începutul lunii octombrie 1918, Batalionul 13 Tancuri bavarez a fost adus la nord de Cambrai, unde mai multe batalioane de tancuri erau deja concentrate. Cu toate acestea, nu sunt date precise că Dietrich ar fi participat la luptele ulterioare.

După ce a pierdut toate tancurile, Batalionul 13 Tancuri bavarez a fost retras în țară, în noiembrie 1918. Revoluția izbucnise în Germania, iar la 9 noiembrie 1918 împăratul Germaniei și regele Prusiei William II de Hohenzollern au părăsit țara și s-au predat grănicerilor olandezi. În întreaga

Germanie se instalase panica, având în vedere presiunea grupurilor de instigatori de sorginte sovietice. Pe 11 noiembrie se semnează armistițiul, iar cinci zile mai târziu, tancurile bavareze au ajuns în capitala fostului regat, München. Batalionul a fost desființat curând, iar soldații și ofițerii săi au fost repartizați pe la diferite unități.

La 26 martie 1919, Sepp Dietrich a fost oficial demobilizat din armată.